

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortfat fra No. 34.)

Hun gik igjennem Hallen, og da hun kom til Trappen, lænede hun sig til Stof og bukkede sig ud over det ubiskaarne Kælvart, for paa husmoderlig Vis at overbevise sig om, at alt var i Orden neden under. Hun saa til sin Tilfredsstillelse, at Lyfene var slukkede, at Ilden endnu glødede, men bemærkede ogsaa, at der saad et stærkt Lysskær ud af Modtagelsesværelsets aabne Dør. Højlænderen var ingen Steds at se.

Medens hun paa denne Maade saa sig om alle Vegne, fik Melcombe en bjævelst Tanke. Den for omtalte Statue skulde ham fuldstændig; Frøken McKinlock stod kun fem Skridt fra ham og var ivrig i Færd med at undersøge, om der var nogen i Værelset neden under — han styrkede frem, lagde sin Haand paa hendes Ryg og slængede hende med et kraftigt Stød ned i Dybet. Hendes Rædselskrig gjenspejlede i Slottet; hun faldt ned paa Hænder og blev liggende uden Bevægelse som død. Melcombe smøg sig lydløst som en Stygge til sit Værelse og lukkede sagte Døren.

Hun paafølgte en hurtig Smækten med Døren; man hørte forskrækkede Stemmer, og alle Slottets Beboere ilede til Ulykkesstedet. Ogsaa Melcombe traadte hurtig, halv afklædt ud af sit Værelse.

Højlænderen løstede sin Hænder ind i sine Arme. Det tynde, graa Haar faldt ned over hendes Skuldre; det gule Ansigt med de lullede Dine saa ved det matte Skin fra et eneste Lys, som en Tjener holdt med skælvende Hænder, ud som en død.

„Hun er død,“ raabte den gamle Elisebeth fuld af Forfærdelse og Sorg og bukkede sig ned over det livløse Legeme. Den lille Gruppe, der var forsamlet i Salomørtet nede i den underste Hal, gyste.

„Død! Frøken McKinlock død.“

Melcombe og Frøken Dougal vekslede oppe i Værket Blikke der tilsmældende udtrykte Forfærdelse; men i begges Hjærter var der en stændig Glæde eller Udseten til den nu sære Arv. Med aandløst Opmærksomhed iagttog de, hvad der gik for sig neden under.

Hele Tjenerkædet var som lammet af Skæk, og aldeles raadvildt; kun Dolores, som pilsnar var ilst ned, havde beholdt sin Aandsnærværelse. Hun tog den forulykkedes magre Arm og søgte at Pulsen endnu slog.

„Hun er ikke død!“ raabte hun. „Hun maa bringes op paa sit Værelse, for at vi kunne undersøge hendes Kvæstelser.“

Den gamle Husholderske tog Lyset og lygte; efter hende kom den kæmpemæssige Højlænder, der bar sin Hænderinde, og Huset sine øvrige Tjenerkæd dannede Slutningen paa det lille Tog.

Man lagde Frøken McKinlock paa sin Seng, og nu viste Elisebeth alle ud af Stuen, med Undtagelse af Dolores og Madam Magruder.

Melcombe og Frøken Dougal ventede med de andre uden for Døren, oplyst af angstelig Spænding; den gamle Dame maatte, naar hun ikke allerede var død, saa dog være dæd.

Da den hjælpeløse Skikkelse var bleven befriet fra sin Pelskaabe og sin Morgentjule, blev der hurtig gjort de kraftigste Gjenoplivelsesforsøg. De badede Frøken McKinlocks Ansigt med koldt Vand, brændte en Fjer under hendes Næse, og Madam Magruder hældte hende et Glas stærk, stoft Whisky i Halsen. Disse kraftige Pirringsmidler kaldte den sove Rødgæst igjen tilbage; den gamle Dame slog sine Dine op, og en Stønnen trængte sig over hendes hvide Læber.

„Gud være lovet!“ raabte den gamle Elisebeth, for hvem denne Stønnen klang som den ynigste Musik. De kommer igjen til Dem selv Frøken Joe. Nu vil alt igjen blive godt.

Frøken McKinlock skønnede endnu smerteligere. „Hun maa have faaet en indvendig Skade, hvilkede Dolores. Se en Gang hvor hendes Arm hænger slapt ned; hun maa have brækket den.“

En kort Undersøgelse viste, at den venstre Arm virkelig var brækket, at hun ellers ingen Skade havde lidt, men havde faaet en stærk Nystelse.

Dolores underrettede de udenforstående om disse Omstændigheder og befalede en af Tjenerne, saa hurtig som muligt at hente Frøken McKinlocks Huslage fra Callender.

Wanden skyndte sig bort, og Dolores gik tilbage til Frøken McKinlocks Værelse.

„Vaa Grund af den stakkels Dames høje Alder er denne Kvæstelse saa vel som den heftige Nystelse meget betænkelig,“ sagde Frøken Dougal med hyllet Smerte. „Det er ganske umuligt, at hun, den firfjendstyveaarige, kan udholde dette. Det er dog besynderligt, at hun faldt ned af Trappen. Hvorledes gik det egentlig til, at hun forlod sit Værelse saa sent om Aftenen?“

„Trinnene ere meget glatte,“ sagde Melcombe, „og det underer mig kun, at der ikke allerede tidligere er flet en Ulykke. En Læge kan neppe være her for i Morgen Aften, selv om han rider nok saa hurtig. Imidlertid kan der let indtræde Betændelse i den brækkede Arm, hvis ikke allerede Tjenerne af Nystelsen vilde hidsøre hendes Død. Hendes Tilstand er haabløs.“

Han forglemte ved denne Følgeslutning at tage Madam Magruders Digtighed med i Betragtning. Som enhver gammel Kone i Skotland kendte ogsaa hun forskellige Urter og Lægemidler, vidste at anvende passende Midler mod Fæder og andre mindre Eggdomme og havde i mange Aar været Frøken McKinlocks og hendes Tjenerkæds sædvanlige Læge. I disse affides liggende stoffe Landsbyer, af hvilke mange ligge en Dagsrejse borte fra Lagen, tillegne kvinderne sig hyppig et vist Kjenndskab til Lægekunsten og en vis Digtighed i Kirurgien. Mere end en Gang havde Madam Magruder forbundet et brækket Læm og sølte sig derfor ogsaa dette Tilfælde velkommen.

Med gjenvunden Hatning traf Husholdersken sine For-

beredelser, undersøgte Bruddet og lagde derpaa Forbinding om med en Digtighed og Kæthed, der overraske de hofstaaende.

Efter den lykkelige overhaandede Forbinding var den syge saa bleg og udmattet, at hendes Livskraft syntes nær ved at udslukkes. Man gav hende en let Sovedrik, og hendes forvildede, store Dine lullede sig snart til en vederføgende Soen.

„Hun vil nu sove til Daggrø,“ sagde Madam Magruder, som omhyggelig betragtede sin Patient, „men desuagtet vil jeg vaage hos hende. Lag De Dem hen og sov, Elisebeth; thi i Morgen vil der være megen Brug for Dem.“

„Tror De, at hun vil dø?“ spurgte den gamle Elisebeth med bævende Stemme.

„Man kan egentlig ikke have nogen Mening derom paa Grund af stakkels syges høje Alder. Det er et gaadefuldt Ulykkesstilfælde, noget lignende er endnu aldrig forekommet i dette gamle Slot. Hvorledes kunde hun dog styrte ned ad Trappen?“

„Lad mig vaage i Steden for Elisebeth,“ sagde Dolores, „jeg er kraftigere.“

„Spar De Deres Kræfter til i Morgen, naar De skal underholde Frøken Joe,“ sagde Elisebeth. Naar det bliver bedre med hende, maa De søge at afspire hende, Frøken Dolly, læse for hende og saadan noget, Madam Magruder og jeg forstaa nok at pleje hende, men ikke det andet. Frøken McKinlock vil sove i Nat og De maa gjøre det samme.“

Dolores føjede sig efter hendes Dnske og vendte tøvende tilbage til sit Værelse.

Melcombe og Frøken Dougal stansede hende paa hendes Vej og bestormede hende med Spørgsmaal. Begge vilde for enhver Pris anse Frøken McKinlocks Tilstand for aldeles haabløs.

„Under disse sorgelige Omstændigheder,“ sagde Melcombe, „vil jeg opsætte min paatænkte Afreise, til min stakkels Tante igjen er bleven bedre eller, til Døden indtræder. Det er min Pligt, at jeg, som den nærmeste Slægtning, forbliver her.“

„Og min ogsaa; thi jeg er ikke alene meget nær beslagtaget med hende, men jeg bærer endogsa hendes Navn. Ogsaa jeg maa blive her, saa længe hun endnu lever eller til hun bliver bedre.“

Dolores begav sig til No, og hele Huset fulgte hendes Eksempel. Husholdersken og Elisebeth vaagede afvækslende hos den syge, der sov rolig videre og først vaagnede silbig den næste Morgen.

Regnen var endnu ikke holdt op, og ogsaa Stormen for hylende om Slottet og paa gennem Hallerne.

Dolores sad ved sin Hænderinde Leje og vaagede omhyggelig over enhver af hendes Bevægelser. Madam Magruder og Elisebeth stod foran Sengen, da Frøken McKinlock pludselig slog Dine op og betragtede sine Omgivelser. Da hun saa disse tre medlidende Ansigter, syntes Erindringen om det, der var flet, efterhaanden at vende tilbage. Hendes indfaldne Træl oplivedes; hendes sorte Dine funkede som ellers, da hun raabte:

„Ere de borte?“

„Borte?“ gjentog Elisebeth. „Hvem?“

„Gifford Melcombe og Josefa Dougal — hvem ellers? Det er Dag, som jeg ser, — ere de borte?“

Madam Magruder svarede benægtende.

„Og hvorfor ikke, om jeg tør spørge? Kingeagter man saaledes mine Befalinger?“

„De er salden i Gaar, Frøken McKinlock,“ bemærkede Dolores blidt; „hyster De det ikke? De faldt ned af Trappen og brækkede derved Deres ene Arm. Hr. Melcombe og Frøken Dougal ere meget bekymrede og opsatte derfor deres Afreise.“

Den gamle Dame forsøgte at løfte sin Arm i Bejret, men skønnede højt af Smerte.

„Altsaa min Arm er brækket?“ mumlede hun. „Det er slemt i min Alder. Men ikke sandt, Elisebeth, ellers er jeg ikke kommen til Skade?“

„Slet ikke kommen til Skade, men Nystelsen, Frøken Joe.“

„Al hoad, Nystelsen! Jeg er ikke nogen falsk Mødestamme; jeg kan lettere overvinde Nystelsen end Armbrudet. Jeg er ikke bleven firfjendstyve Aar, for til Sidst at blive myrdet.“

Hun stirrede med et vildt Blik paa sine forfærdede Sygeplejerske.

„Myrdet?“ gjentog den forskrækkede Madam Magruder.

„Ja myrdet! Mene I, at jeg er saa gammel og saa usikker paa Venene, at jeg skulde styrte ned af Alderdomssoagthed? Man har kastet mig ned — kastet mig ned med to kraftige Hænder, der havde ondt i Sinde, der vilde bræbe mig.“

„For Guds Skyld!“ hvilede den vantro Elisebeth.

„Og det var enten Gifford Melcombes Hænder eller Josefa Dougals,“ sagde Frøken McKinlock noget roligere. „De maa ikke forblive en Time længere under mit Tag; thi saa længe de ere her, er mit Liv ikke sikkert.“

Frøken McKinlock bemærkede, at hendes Tilhørere betvivlede hendes Ord og fortalte derfor udsærlig alt, hvorledes det var kommet, og det paa en saa rolig og klar Maade, at hun overbeviste alle.

„Saa, nu, da I tro mig, sørg nu for, at Bognen kjører for Døren og bring mig saa min Frøstø.“

Begge Befalinger blev udførte.

Frøken McKinlock spiste sin Frøstø med god Appetit. Hun sad oprejst med Puder bag Nyggen, og hendes Ansigt mistede sin angstende Vlegthed og fik igjen lidt Farve, til Beroligelse for hendes Omgivelser. Hendes Bevægelser blev ogsaa kraftigere og viste tydelig, at hun ikke vilde dø saa snart endnu.

Efter at hun havde styrket sig med den af Madam Magruder forordnede Spise, spurgte hun atter om hendes Slægtninge var kjorte.

„De vaagne sig ved at tage bort,“ svarede Husholdersken, fordi de, som de sige, nu, da De er syg, ikke kunne forlade Dem.“

„Bring dem herind!“ befalede den syge opbragt.

Gifford Melcombe og Josefa Dougal efterkom hurtig den af Elisebeth bragte artige Indbydelse og traadte ind i Frøken McKinlocks Værelse. De vilde nærmere sig Sygelejet med et Udtryk af den varmeste Medfølelse, men blev vist tilbage af den gamle Dame med den Advarsel, ikke at komme hende for nær.

„Det er kun et Armbrud,“ sagde hun og betragtede mistroisk sine Gæster. „Jeg tør ikke deraf, hvad jeg rigtignok ikke kan takke eder for; thi en af eder to vilde myrde mig i Gaar Aftes, i det jeg blev kastet ned ad Trappen, — rolig, afbrød mig ikke. Kun I to have Jorden af min Død. Var den, som man haabede, den vilde, indtraadte umiddelbart efter Jaldet, saa havde jeg naturligvis ikke kunnet udføre min Trusel af forandre Testamentet, og I vilde i Dag have været Gjere af alt, hvad jeg har. Men, som I se, er jeg undsluppen Døren, og Ederes morberste Anslag er mislykkedes.“

„Min dyrebare Tante, Joe,“ afbrød Melcombe hende med tilsmældende Smerte, „mig vil De da i det mindste friskende for denne Hensigt. Jeg vilde jo ikke være i Stand til at kramme et Haar paa Deres Hoved.“

„De mener vel, at jeg har gjort det?“ raabte Frøken Dougal opbragt. „Det er ikke sandt, jeg var i Hallen, jeg har ikke rørt Frøken Joe. Jeg har altid elsket Dem, altid!“ Den syge lo haanlig.

„Ja jeg ved hvor meget, og har ikke glemt Deres Dp-lysninger fra i Gaar. En af Eder har i Gaar Aftes tragtet mig efter Livet, følgende er jeg ikke sikker, saa længe I ere her. Jeg vil ikke ophjælpe mig selv og onsker ingen Scener, men jeg vil ikke vide Eder længere i mit Hus. Bognen holder for Døren. Saa straks, naar I ikke vilde godvillig, lader jeg mine Tjenerne kaste Eder ud.“

„Men denne Storm!“ skreg Frøken Dougal.

„Saa, eller jeg sender Bud efter Sognefogden, lader Officerer kalde fra Callender og lader Eder begge fætte fast for Forsøg paa Mord. Jeg ved ikke, hvem der begik den forfærdelige Gjerning; men I skulle begge bøde for Ederes Falskhed. Ville I spare Eder denne Skændsel, denne Standale, saa gaa sjeblikkelig.“

Ingen Bønner formaadede at røre den gamle Dame. Den hylterste Melcombe knælede ned ved hendes Leje, bevidnede sin Ulykshed, sin dybe Højtæftelse for hende og gik ud med et af Smerte højt Hoved.

Frøken Dougal overstred i sit lidenskabelige Raseri en hver Grænse og maatte føres bort af Elisebeth.

„Hvem af de to kan det vel have været,“ spurgte den gamle Pige, da hun vendte tilbage. „Til hvem har De Mistanke, Frøken Joe.“

„Min Overbevisning er, at Josefa Dougal gjerne kunde myrde mig,“ svarede den udmattede gamle Dame. „Lad mig vide, naar hun har forladt Huset.“

Kofferterne blev bragte ned og læsede paa Bognen. Frøken Dougal steg ind og satte sig paa Bagledet. Melcombe fulgte efter i al Mag og satte sig lige over for hende. Ruffen fættede Hæftene i Gang, og Bognen kjorte ad den krubrede Vej ad Sydspasset til.

„Nu ere de borte,“ raabte Elisebeth, der havde passet paa ved Binduet. Vi ere nu — Gud ske Lov — igjen alene.“

Den gamle Frøken McKinlock sukede.

„Josefa Dougal har sikkert kastet mig ned ad Trappen,“ mumlede hun. Hun har altid været mig ubehagelig. „Jeg holdt mere af Gifford Melcombe, end jeg selv vidste af, og ogsaa han holdt af mig allerede som Dreng. Jeg kan ikke tiltro ham det.“

„Jeg heller ikke, Frøken McKinlock,“ ijemmede Dolores med Barne.

Den syges Ansigt oplæredes.

„Jeg takker Dem min Kjære. Jeg tror ikke, at Gifford elsker mig; jeg hørte jo ogsaa, hvad han sagde om mig; men det kan vel falde vanskeligt, at elske mig haardt, bitre, gamle Kvinde. Alligevel kan jeg ikke tænke mig, at han kunde misse at myrde mig. Jeg har altid holdt af ham, han stod mig nærmere end Josefa Dougal, thi han er min eneste Søsters Barnebarn.“

Melcombe var hele Dagen Gjenstand for hendes Tanker og hendes Samtale. Han havde i en Række af Aar spillet sin Rolle som opmærksom, hengiven Kæns saa godt, at hans gamle Tante, trods de Beviser, hun havde paa hans Egensjællighed og Begjærlighed, ikke kunde tro, at han var Gjerningsmanden. Det gjorde hende ondt, at han ved sine egne Ord havde forspildt hendes Godhed. Var Melcombe nu vendt tilbage og havde benyttet hendes usædvanlig blide Stemning til at vise sig som en angersfuld Synner, havde han maatte dog naaet at faa den saa inderlig ønskede Arv.

Om Aftenen kom Huslagen. Han havde redet skarpt, da han var hange for at komme for sent. Madam Magruder tog imod ham og afslagne en beroligende Beretning. Efter at han havde styrket sig ved et godt Maaltid, blev han ført ind i Sygeværelset. Han tilligede fuldstændig, alt, hvad den gamle Husholderske havde gjort og forordnede beroligende Medicin, da den syge havde lidt Fæder. Efter at han endnu havde givet forskelligte Forholdsregler, begav han sig til No.

Efter et flere Dages Ophold paa Slottet vendte han tilbage til Callender med den Overbevisning, at Frøken McKinlock nok vilde leve en Stund endnu.

Men den gamle Dames Arm lægdes ikke ret hurtig. En hel Måaned forløb, inden han igjen kunde forlade Sengen, og selv da maatte Forbindingen ikke tages af, da Brudet endnu var meget smærtelig. Der viste sig Spor til Betændelse, hvad der gjorde hendes Omgivelser meget bekymrede. Denne Bekymring forsøgedes endnu ved Frøken McKinlocks tiltagende Svagheit; hendes Gang blev bestandig mere besværlig, hendes Kinder mere indfaldne.

Hun erkjendte selv det betænkelige i sin Tilstand, thi hun befalede en Dag Elisebeth at pakke sin Koffert og sørge for, at Bognen næste Morgen var beredt til Afreise.

„Jeg vil tage til London og indbente de derværende Lægers Raad,“ sagde Frøken McKinlock bestemt. „Det er nu ogsaa paa Tiden, at jeg tænker paa mit saa længe forfærdede Testamentet. Gifford Melcombe vil vel ingenlunde blive min

Arving, men jeg gad dog nok se ham en Gang endnu. De ogsaa Deres Koffert, Dolly, og De Madam Magruder sig til Wattie, at han skal ledsage mig paa Rejsten. Du Elisebeth, pak det nødvendige ind, tag min Rejsebragte frem og sørg for, at ogsaa dine egne Sager er i Orden; thi vi vil kjøre i god Tid.“

XX.

Tilfælselser.

Den med fire kraftige Heste forspandte Karet holdt alerebe tidlig den næste Morgen foran Slottet. Stærkt faldt Bakkurve fik deres Plads paa Dullej; Kofferterne og forskellige Rejsetaster blev spændte fast bag paa Bognen. Deres Indre kom spildte Barmestaster, Puder, varme Kuffetter og andre Behovsmæssigheder, som kun Rigdomme kjender.

Da alt var vel ordnet, bar Højlænderen sin gamle Hæsterinde ned paa sine Arme og satte hende i den varme Kæde den unge Selvfælskede og Elisebeth satte sig paa Bagledet. Madam Magruder stod med det øvrige Tjenerkæd omkring Bognen, for endnu at modtage sin Hæsterindes sidste Befalinger og Afstedsord. Da blev Bognsdøren smækket i; Tjeneren indtog sin Plads ved Siden af Ruffen, og Bognen kjorte bort.

Det var mod Slutningen af Oktober; Himlen hang fuld af tunge Skyer, de med Sne bedækkede Bjærgtoppe nær næppe synlige, og den kolde, skarpe Luft bebudede snarlig Snefog. Vejene var gjennemblødt af den vedholdende Regn, og Hæftene formaadede neppe at komme frem.

Efter at Bognen lykkelig havde passeret Sydspasset, kom den hinsides Glen-Kinloch til en øde, ensom Egne, der syntes forladt af Gud og Mennesker.

Det var et sandt Raos af Floder og Sumpe, Dale og Bakker, med sparsom Plantevæxt, uden nogen menneskelig Bolig. Vejen, der paa mange Steder kun betegnedes ved Hjulspor, førte endnu milevidt gennem Frøken McKinlocks Ejendom.

Gjerinden saa ud a, Binduet paa Søerne, Bjærgene og Floderne og sagde endelig:

„Min Ejendom vilde have indbragt mig meget mere, naar jeg havde ladet Jorden opdyrke og Jagten bortforpagte. Der findes meget Vildt her. Se den Mængde Vænder over Søen! Min Efterfølger kan drage større Nytte der af end jeg.“

Hun overlod sig igjen til sin Grublen, som ingen vevede at afbryde.

Efterhaanden blev hun mere talende og munter. Hun taalte Rejstens Anstrængelser bedre, end man havde været at haabe.

Om Eftermiddagen holdt Bognen foran en faarehyrdes ensomme Hytte, der laa midt i en Wofe og som af Beboerne af Kinloch-Castle havde faaet Navnet „Halvvejs-Stationen“. Frøken McKinlock plejede altid at holde og at hvile sig ud her paa sine Rejser til Callender.

Faarehyrdens Kone kom ud med sin Børneskole, og de hilste ærbødig paa Frøken McKinlock.

Den lidende Kvinde blev løftet ud af Karet, og der blev redt et bekvemt Leje af de bløde Rejsetapper til hende paa en Træbent inde Hytten.

Dolores helligede den gamle Dame en Datters Opmærksomhed og Omhu, og ogsaa Elisebeth søgte at gaae til høvert af hendes Dnsker.

Hytens Indre var bart, men renligt. Saa fuldstændig det end var, at Armoden herskede i denne Hytte, saa velgjærende berørtes Det af Beboernes Bestræbelser for at gaae dette lille Værelse med dens eneste Bindue et venligt Ansigt. De raa Vægge var prydede med tørre Breguer og veltvængte Orangrene; paa begge Sengene, som passede nøje over hinanden, laa sirlige hjemmefundne og hjemmavævede Tæpper. Det øvrige Bohave bestod af flere trebenede Stamlær, et Par Stole med Straafæder, en Spinderstol og et Bord med Tallerkener og Kjøkkentøj af Tin. I Kælden, der hang i en Kæde over Brændeilden i Kammeret, smurrede og boblede den gende Vand; en Stige førte op til det lave Rum under Tæppet, hvor Børnene sov.

Det var et bekvemt, men hyggeligt Hjem. Den gamle Husmoder i sin hjemmegjorte Kjøle, med sit godmodige Ansigt, var munter og glad. De lejede Børn, med de lange Arme og Ben, hjalp deres Moder ærbødig og var tjenligtgjæge mod Gæsterne.

Frøken McKinlock spurgte efter den „gode Mand“, der vogtede sin Hjord paa Mosen, lod Børnene sige deres Navne og ubdelte derpaa sine medbragte Statte. Enhver, ogsaa Moderen, fik en ny Kjøle. Frøken McKinlock var ikke alene et velvilligt Hærfab lige over for sine Tjener, men ogsaa de nødsiddende fandt altid hos hende et aabent Hjærte og en aaben Haand. Blev hun end maatte ofte bespottet af sine jævnbyrdige paa Grund af sine Tærbeder, saa var de fattige og hendes undergivne hende hengivne med taknemmelig Kjærlighed.

Efter at den omhyggelige Elisebeth havde tilberedt et Glas afbrændt Vin til sin Hæsterinde, gav hun sig i Færd med at række de medbragte Måtkurve ud. De indeholdt ikke alene rigelige Spisevarer, men ogsaa det nødvendige Rejsetøj, Sølvtøj, Porcellan og Glas, og snart kom Frøken McKinlock og Dolores fætte sig til det rigt dækkede Bord.

Efter fuldbent Maaltid og efter at ogsaa Ruffen og Tjeneren havde faaet deres Del, og blev de ikke ubetjente Levninger, som altid, overblev til Hyrdens Familie. Deres nene betragtede med henrykte Miner de forskellige Spisevarer og havde vel helst straks fortæret dem, naar de ikke var bleve ne afholdte derfra ved deres Moders advarende Blik.

Efter en Times Ophold blev Hæftene atter spændte fast og Frøken McKinlock igjen løftet op i sin Bogn; hendes Ledfagere indtog ligeledes igjen deres Plads, og Rejsten fortsattes atter.

Vejen førte endnu milevidt gennem vilde, barste og boede Egne. Om Aftenen faldt en let Taage, og en fugtig Dug bedækkede Binduerne, hvad der gjorde det umuligt at se ud.

(Fortsattes.)